

יערה צח BLACK FRIDAY
19.6-1.8.20

אב טיפוס להישרדות

יערה צח משתמשת בחומרים תעשייתיים כדי ליצור עולם טבע דמיוני. אך האם הוא דמיוני? העבודות הנוכחיות שלה מבוססות על טבע ואבולוציה, והן מושפעות מאמצעי ההישרדות המאפיינים בעלי חיים כמו גם מן האינסטינקטים ההישרדותיים שלנו. העבודות בתערוכה נעשו לפני פרוץ המגיפה שכבשה את כדור הארץ, ובכל זאת הן מייצגות אלמנטים מהעבר וגם מההווה. הן מביאות רגעים של לידה, מוות, ולידה מחדש תוך כדי יצירת חוויה פורצת דרך שמציעה מראה למציאות קיומית רב שכבתית.

חיה פראית נמצאת בקומה השנייה של הגלריה: האם היא כואבת? האם היא מדממת? אולי היא ישנה? האם היא אפילו נושמת? אוהל, 2019-2020, עשוי מעילי פרווה מלאכותית ובגדי ספורט שקנתה האמנית במכירת בלאק פריידי, יום בו מיליוני קונים מציפים חנויות (באינטרנט ובאופן פיזי), בזמן שמכירות רבות מתרחשות ברחבי העולם. כינוסים המוניים ותכליתיים אלו גדושים ביצרי הישרדות: אדרנלין, רעב, התרגשות, ומאבק מופיעים כאזכור לאופן הקיום הבסיסי ביותר שלנו. צח קנתה את אביזרי הלבוש כהרף עין באמצע הכאוס הזה, ותוך זמן קצר התמקמה בסטודיו שלה וגזרה את המעילים לחתיכות רק כדי לתפור אותם שוב אחר כך. מעשה עוצמתי זה, אימפולסיבי וחיתתי, הוא בבסיס היצירות שלה.

תלויות ברחבי החדר, בקומה הראשונה של הגלריה, העבודות ללא כותרת (גלמים), 2019-2020. אובייקטים דמויי גלמים אלה עשויים לטקס בגוון אפור ותלויים בגבהים שונים מהתקרה, דבר המאפשר לצופה לעבור מתחת ומסביב לגופים גדולים אלו, שלמרות חומריהם המלאכותית, נראים חיים. על הקרקע מתחתם ממוקמים גלמים (סלעים), 2018-2019. סלעי סיליקון אלה שקופים למחצה ומייצגים סתירה בין יציבות ותכונות המאובן של הסלע, לצד רכות ושקיפות של הסיליקון המשיי דמוי העור. השבריריות והגמישות של כל אחד מהאובייקטים הללו תואמים את הגיוון וההסתגלות הדרושים להישרדות.

מסורות של סיפורי עמים מהוות חלק מהצורך האנושי שלנו בהמשכיות, בבניית קהילה, וברבייה. באופן זה קיבלה הכותרת של סוס חיוור, 2018-2020, השראה מאחד מארבעת סוסי האפוקליפסה, שהוזכרו בברית הישנה והחדשה. האובייקט, שנוצר מסיליקון, צינורות וחוטים ומוצב על הקרקע, נתפר במקור כגוף של גולם ואז נחתך והתהווה למעין נשל נחש. כידוע, נחשים משילים את עורם כדי להסיר טפילים שנקשרו לעורם הישן ובכך מתאפשרת צמיחה מחודשת. במקביל, בני אדם, באופן בלתי מורגש, משילים עור כל הזמן ומאפשרים חשיפה של עור חדש ורענן.

מטמורפוזת התפתחותית, שינוי, והצעה מוגברת אף יותר בעיניים רעבות, 2018-2020, המתייחס למוטציה אבולוציונית: דגי הטטרה המקסיקניים חיים במערות חשוכות מתחת למים ואיבדו את יכולתם לפתח עיניים בגופם. יחד עם זאת, כתוצאה של הגירעון מפונקציה זו, הם פיתחו באופן אורגני חזקות חיוניות אחרות. ניתן גם לדמיין אובייקט זה כעדות לצילום רנטגן של זוחל.

בהתייחסה ל"גוף שורד", מושג שצח הטביעה ואיתו היא מעמיקה כבר כמה שנים, בזוג (||) 2019-2020 האמנית בחרה לעבוד עם מעילי ספורט בהקשרם לזיעה וליכולות גופניות. על הקיר תלויים מעילי אדידס חדשים שנחתכו וטופלו על מנת ליצור גופים מחוסרי איברים המשלימים זה את זה.

גבעון גלריה לאמנות

בקומה למעלה, המאפיין הנוודי של אוהל מלווה ביריעות סיליקון גדולות שנרקמו ברקמה תעשייתית עם דימויים של עגלות סופרמרקט. הדימויים, מופשטים ורופפים, מבטאים צורות אורגניות שחלקן נראות כאיברי גוף: מוח, בשר, ועוד. עגלות אלה משמשות ככלי הקיבול בו אנו צדים ומלקטים היום; אנו קונים אוכל במכולת ומכניסים לעגלה את כל המרכיבים. עם זאת, בדומה לאוהל, עגלות אלה משמשות בין היתר בתים ניידים לחסרי בית, ומכולות לאיסוף בקבוקים ופחיות לצרכי מחזור.

הגוף הוא עמוד השדרה של התערוכה, אך נעדר בה באופן דרמטי. שוכב על הקרקע בקומה השנייה עין הרע, 2016-2020, הוא אובייקט מרהיב ביופיו, א לה הוט קוטור, אך בו זמנית מרתיע ומצמרר. העבודה עשויה מאלפי חרוזי עין הרע קטנים התפורים לחליפת בד. היצירה הכבדה לוקה בחסרוננו של גוף ובה בעת היא נראית כאילו אלפי זבובים הגיעו לטעום גוויה.

במסורות המזרח התיכון ידועים חרוזי עין הרע כמגנים מפני קללה, או מפני קללות עתידיות. האמנית לא תיארה לעצמה שמגפה עתידה להגיע תקופה בה מתעצמת חויית ההישרדות. מה שאנו מכירים כחיים נורמליים הומרו בפחד ובחרדה עמוקים. התוודע לנו כי לשרוד פירושו לברוח מ (מוות); אנו ממהרים לסופרמרקט בו צופה לנו סכנה, אנו נועלים את עצמנו בבית כיון שאנו חוששים מאינטראקציות עם אחרים, אנו אוגרים אוכל, שתייה, נייר טואלט ואלמנטים חיוניים לבית; אנו לובשים מסכות כדי להיות מוגנים מאוויר שיתופי, וכפפות לטקס כדי להימנע מחיידקים. החומרים הללו מספקים נתיב חזרה למציאות. מעבר לפנטזיה אנו חושפים אמת חד משמעית המנפצת כל השערה.

נעמי לב